

Een zwart notitieboekje

Najim zat op zijn knieën voor de schuifdeuren onder het schuine dak. Melle zag alleen zijn achterwerk en schoenen nog maar. *Nike*, las hij op de rand van de boxershort. Hij glimlachte. Ook de splinternieuwe sneakers en sokken waren van hetzelfde merk.

Zijn blik dwaalde af naar zijn eigen afgetrapte schoenen. Wit waren ze al heel lang niet meer en hij hoefde ook niet zo nodig bijpassende sokken of boxershorts te hebben. Najim en hij leken totaal verschillend. Toch waren ze goede vrienden.

Het was benauwd op de zolder van de oude burgemeesterswoning. Het dakraam stond helemaal open, maar omdat er geen zuchtje wind stond, bleef de dikke warme lucht binnen hangen.

Melle hoorde het schuiven van een doos over de vloer en even later kwam Najim uit de kast tevoorschijn gekropen. Hij veegde het zweet van zijn voorhoofd en schoof daarna de doos naar het midden van de kamer.

Melle keek er bedenkelijk naar. De hoeken waren ingedeukt, de handgrepen uitgescheurd en er zaten kringen en vlekken op. Was dit nu waar Najim zo geheimzinnig over gedaan had?

Najim haalde van alles uit de doos tevoorschijn: een oude fotocamera, een tropenhelm, een kompas en een stapeltje oude tijdschriften. ‘Kijk, dit is het!’ riep hij en hield triomfantelijk een zwart boekje in de lucht. ‘Vet hè?’

Nou, vet is het zeker, dacht Melle. Het boekwerkje viel half uit elkaar en de kaft, die onder de vochtvlekken en vette vingerafdrukken zat, was helemaal gaan bobbelen. Hij trok zijn neus op. Dit was een smoezelig boekje dat ook nog eens naar een natte, maffe kelder rook.

‘Je hoeft er niet zo’n vies gezicht bij te trekken,’ zei Najim, terwijl hij het boekje aan Melle gaf. ‘Het is alleen een beetje oud, maar je wordt er niet ziek van of zo.’

Melle pakte het boekje met duim en wijsvinger bij het uiterste hoekje beet, legde het voor zich neer en begon er voorzichtig in te bladeren. Veel bladzijdes waren door het vocht aan elkaar geplakt en op andere pagina’s stonden aantekeningen in een onleesbaar handschrift. Bovendien was het boekje maar voor de helft vol geschreven, want de laatste bladzijdes waren leeg. Melle haalde zijn schouders op en vroeg: ‘Een halfleeg oud boekje. Wat is hier nou zo bijzonder aan?’

‘Ik vond het eerst ook niets bijzonders,’ gaf Najim toe, ‘maar toen ontdekte ik dit...’ Hij bladerde naar het eind van het boekje. ‘Hier,’ zei hij en wees naar iets dat in de hoek van de bladzijde gekrabbeld stond. ‘Ik denk dat hier iets heel belangrijks staat.’

Melle boog voorover om het beter te zien. Het was een vreemde

tekening die bestond uit wat gekke vormpjes en kronkeltjes. En daaronder stond in dikke letters, onderstreept en met drie uitroepetekens een vreemd woord: BaNePe!!!

Najim zat nog niet zo lang bij Melle in de klas. Hij was midden in de zomervakantie verhuisd naar de oude burgemeesterswoning aan het plein. Een statig oud huis, met krakende trappen, erkers met glas-in-loodramen en zelfs een klein torentje. Eén van de eerste dingen die Najim vertelde was dat hij thuis, in dat torenkamertje, een telescoop had staan. Niet zo'n speelgoeddingetje, maar een echte. Najim maakte daarbij het grapje dat dit volstrekt logisch was, omdat zijn naam nu eenmaal *ster* betekende. En zodra Melle het woord telescoop had gehoord, had hij meteen geweten dat deze jongen en hij dikke vrienden konden worden.

Het was bijna herfstvakantie en dat betekende activiteitenweek op school. Na de gebruikelijke excursies en sporttoernooien stond er vanochtend voor de brugklassen iets nieuws op het programma. De aula was omgetoverd tot *The Tomb of Secrets*, een grote escaperoom waaruit ze zo snel mogelijk moesten ontsnappen. Melle vormde samen met Najim een team en ontdekte daarbij dat ze behalve sterrenkijken nog iets gemeen hadden: ze waren dol op mysteries ontrafelen en puzzels oplossen. Geen wonder dus, dat het hen als eerste gelukt was om alle codes te kraken en zichzelf te bevrijden. Na afloop kregen ze een certificaat en gingen ze trots op de foto. Melle keek zoals altijd een beetje verlegen in

de camera, niet goed wetend of hij nu moest lachen of niet. Maar Najim stak zelfverzekerd zijn duimen omhoog en grijnsde van oor tot oor.

Na schooltijd fietsten ze samen naar huis. Het eerste stuk gingen ze dezelfde kant op, maar bij de kerk moest Najim linksaf om het plein over te steken naar zijn huis. Melle ging dan rechtdoor. Tenminste, als hij naar huis ging. Maar vaak sloeg hij rechtsaf om eerst een bezoekje te brengen aan zijn vriend, meneer Kawahari van de feestartikelenwinkel.

Toen ze bij de kerk aangekomen waren stopte Najim. Hij leek even te aarzelen. ‘Heb je vanmiddag iets te doen?’ vroeg hij.

Melle twijfelde. Hij had eigenlijk zin om naar meneer Kawahari te gaan om zijn certificaat te laten zien en gezellig wat te kletsen, maar dat zou Najim vast gek vinden. Dus haalde hij zijn schouders op en zei zo nonchalant mogelijk: ‘Niks, een beetje gamen, hoezo?’

Najim keek even om zich heen om te zien of iemand hem kon horen. ‘Ik heb een geheim,’ fluisterde hij.

Melle wist niet goed wat hij daarop moest zeggen. ‘Een geheim?’

‘Ja. Ik heb laatst iets bijzonders ontdekt op onze zolder.’

‘Een heleboel spinnenwebben?’ grapte Melle.

‘Ja, dat ook,’ lachte Najim, ‘maar ik bedoelde iets anders.’ Hij begon weer wat zachter te praten. ‘Ik heb een geheimzinnige code ontdekt, maar het lukt me niet om hem te kraken. En jij bent ook heel goed in raadsels oplossen, dus ik dacht: misschien wil jij me erbij helpen?’

‘Uh, ja, dat denk ik wel. Maar wat is het dan voor iets?’

‘Dat is lastig uit te leggen,’ antwoordde Najim. ‘Kom nu maar mee, dan kan ik het je laten zien.’

Nieuwsgierig was Melle met Najim mee naar huis gegaan en nu zaten ze op zolder met het lelijke zwarte notitieboekje en een geheimzinnige boodschap.

‘Van wie is dit boekje eigenlijk?’ vroeg Melle.

‘Het was van Opa Wadi.’

Melle keek verbaasd. ‘Vreemde naam heeft je opa.’

‘Eigenlijk is hij niet mijn opa. Maar de broer of de oom van mijn echte opa. Of zoiets. Dacht ik. Nou ja, doet er niet toe. Hij had volgens mij helemaal geen kleinkinderen, maar toch noemt iedereen in onze familie hem Opa Wadi.’

‘Heel logisch,’ zei Melle spottend.

‘Sommige mensen noemen hun buurvrouw ook “tante”,’ zei Najim terwijl hij met zijn vingers een paar aanhalingstekens in de lucht maakte, ‘terwijl ze helemaal geen familie van hen is. Het is gewoon een soort bijnaam.’

Daar had Najim een punt.

‘Opa Wadi was archeoloog en na zijn dood zijn al deze spullen, via mijn echte opa, uiteindelijk bij mijn vader terechtgekomen. Kijk, dit is een van de boeken die hij over zijn werk heeft geschreven.’ Hij hield een dik boek omhoog dat *Treasures of Mesopotamia* heette. En eronder stond: Prof. Dr. H.R.M. El Idrissi. Dezelfde

achternaam als van Najim. ‘Mesopotamië is het gebied waar nu Irak en Syrië liggen. Daar komt mijn familie oorspronkelijk vandaan,’ legde hij uit. ‘Maar Opa Wadi heeft ook veel in Egypte gewerkt. In de Vallei der Koningen. In het Arabisch heet die Wadi el Muluk. Daar komt de bijnaam Opa Wadi dus vandaan.’

Melle bladerde nog eens door het boekje en keek naar het kriebelige handschrift van Opa Wadi. ‘Wat staat er eigenlijk? Ik kan die gekke letters niet lezen. Is het Mesopotamisch of zo?’

‘Nee joh. Het grootste gedeelte is in het Arabisch geschreven, maar af en toe staan er ook stukken in het Engels. Dat zijn vooral aantekeningen over opgravingen en geldzaken, die zijn allemaal niet zo interessant. Dit hier wél.’ Hij prikte met zijn wijsvinger op de tekening. ‘Volgens mij is het een soort aanwijzing. Een code.’

Melle keek nog eens goed naar de vreemde kronkelige vormpjes. Waren het nou tekeningetjes of toch een soort letters? Met een beetje fantasie had het ene figuurtje wel wat weg van een vogeltje en het andere leek op een sterretje.

‘Het lijkt wel een hiëroglief,’ zei Melle.

‘Ja dat dacht ik ook. Maar wat betekent het dan? Ik kan wel Arabisch, maar geen hiërogliefen lezen.’

Melle moest meteen aan meneer Kawahari denken. De man was een soort wandelende encyclopedie en zou vast wel weten wat het betekende.

‘Maar het kan natuurlijk ook een soort plattegrond zijn,’ ging Najim opgewonden verder, ‘met hints naar een verborgen schat.’

Misschien is dat gekke woord BaNePe wel een aanwijzing.'

'Of is het misschien gewoon de naam van een organisatie waar Opa Wadi voor werkte?'

Najim schudde zijn hoofd.

'Of een voorwerp? Misschien een plaatsnaam?'

'Ik heb al van alles gegoogeld, maar daar kwam helemaal niets uit. Dus als het internet het al niet weet...'

Dan weet meneer Kawahari het misschien wél, dacht Melle.

'De enige die het weet is Opa Wadi. Maar ja,' Najim stak theatraal zijn handen in de lucht, 'aan hém kunnen we het niet meer vragen natuurlijk.'

'Maar misschien staat er wel een belangrijke aanwijzing op een van die pagina's die aan elkaar geplakt zitten,' zei Melle. Hij bladerde nog eens door het boekje. 'Heb je misschien iets scherps? Dan kunnen we ze misschien voorzichtig van elkaar losmaken.'

Najim rommelde wat in de doos en haalde er een oud zakmes uit. 'Kijk, dit is ook van Opa Wadi geweest. Perfect voor dit klusje.' Hij begon voortvarend de pagina's van elkaar los te pulken.

'Pas op joh, als je de blaadjes zo hard lostrekt, kun je straks misschien niet meer lezen wat er geschreven staat,' zei Melle bezorgd.

'Nou, die kans is echt nul punt nul,' zei Najim terwijl hij de eerste losgepeuterde bladzijdes bekeek. 'Dit zijn allemaal lege pagina's.'

‘Laat mij ook eens proberen.’ Melle trok het boekje naar zich toe. Middenin zat een pakketje aan elkaar geplakte blaadjes dat er net iets dikker uitzag dan de rest. Hij streek er even met zijn vingers over. ‘Hé, het lijkt wel of er iets tussen de bladzijdes verstopt zit.’ Hij peuterde voorzichtig met het mesje tussen de pagina’s en viste er een stuk opgevouwen krantenpapier uit. Nieuwsgierig vouwde hij het open. Het papier was helemaal geel geworden en sommige letters waren op de vouwranden een beetje vervaagd.

Najim keek over zijn schouder mee. *Toet-ank-Amen’s mummie doet na langen tijd van stilte, weer van zich hooren.*

De jongens keken elkaar even aan. Toetanchamon? Zou de beroemdste farao aller tijden iets met het raadsel rond BaNePe te maken kunnen hebben?

Toet-ank-Amen’s mummie doet na langen tijd van stilte, weer van zich hooren.

Op 11 Nov. heeft in tegenwoordigheid van de vertegenwoordigers der Egyptische regeering en van de wetenschap de heer Howard Carter een aanvang gemaakt met het onderzoek van de mummie van Koning Toet-ank-Amen, hetgeen op de plek zelf geschiedde daar de mummie niet uit de kist kan worden genomen, zonder daarbij te worden beschadigd. De buiten-oppervlakte van de windsels werden eerst verstevigd met een laag gesmolten parafine was, waarna prof. Derry een insnijding in de lengte van de bekleeding maakte van het hoofd tot de voeten. De

buitenste bedekking bracht een laag windsels aan het licht die al even zeer verkoold en vergaan was.

Er werd een groot aantal belangrijke en fraaie voorwerpen aan het licht gebracht. Bij iedere nieuwe vordering werd zoowel schriftelijk als fotografisch het resultaat vastgelegd. Er was sprake van een prachtige gouden dolk met kristallen gevest, armbanden, een groot aantal ringen van allerlei materiaal, en een tweede dolk, nog mooier dan de eerste, en van ingewikkelde makelij. Evenzo trof men verscheidene groote ingelegde borstschilden, kralen, ornamenten en gouden ringen aan.

Melle kreeg hetzelfde gevoel als toen ze vanochtend in *The Tomb of Secrets* stonden. Opa Wadi's boekje verborg een schat aan onopgeloste puzzels: een vreemde tekening, raadselachtige letters en ook nog een mysterieus oud krantenknipsel over de schatten van Toetanchamon.

Dit notitieboekje rook niet alleen naar een muffe kelder, het rook vooral naar een spannend avontuur.